

Lectura

Pels camins bíblics

Al peu de la lletra o cercant símbols (1)

EMILIÀ MARTÍNEZ

Abans de tot permeteu-me un petit preàmbul: El notable poeta surienc Salvador Perarnau, molt conegut, inclús popular, entre la gent de lletres als anys 20 i 30 i mort fa poc temps crec que a la seva vila sense que ningú en fes la més petita menció, deia al final de "L'Arrel", un dels seus poemes més lograts i premiat en no recordo quins Jocs Florals:

"...i esbataneu ben bé aquesta finestra,
que penetri la llum de tots els cants!"

Hauria estat content, crec, aquell magnífic poeta —tan injustament oblidat— de col.laborar en aquest periòdic que té la virtut —i l'encert!— d'obrir finestres i portés de bat a bat perquè entri "la llum de tots els cants", es a dir, perquè tothom pugui exposar la seva opinió, el seu criteri, la seva visió de les coses i a la seva manera, si bé honestament i respectuosament.

Perquè, amics, Regió-7 ha esdevinngut una espècie d'«agora» grega, aquella plaça pública on els grecs s'hi reunien per parlar i discutir, lliurament i espontàniament, de tot l'humà i diví sense cap restricció ni tema prohibit. Penso que els col.laboradors podem felicitar-nos pel fet.

I dit això de referir-me a la lliçó magistral de simbolisme bíblic que ha tingut l'atenció i l'amabilitat de dedicar-me —i de pas a tots els lectors— el prestigiós doctor J. Junyent, més conegut com el simpàtic, senzill i modest mossen Junyent i de quina dedicació em sento molt honorat. Molt abans de conèixer-lo ja n'havia sentit a parlar sovint als meus fills de mossen Junyent amb una ponderació i respecte ratllant en la veneració. Finalment i amb motiu del casament d'un d'ells, l'Emili, a la bonica capelleta romànica de Santa Cecília de Montserrat (aquella magnífica balconada des d'on es contempla tota o gairebé tota l'esplèn-

dida panoràmica de la Regió Setena), el vaig conèixer i sentir —ell feu el casament— primer oficiant la cerimònia i, després fent un comentari, poètic i profund a la vegada, respecte a l'acte acabat de fer remarcant que el més important no és la promesa o jurament que es fa sinó la voluntat, la força de voluntat necessària per sostenir-lo malgrat totes i tantes dificultats com s'aniran trobant pel camí. (Quant en sé jo d'aquesta voluntat, senyor Junyent!). D'aleshores ençà, 14 anys, no havia vist més al prestigiós doctor Junyent, el modest i amable mossen Junyent, cosa natural ja que que ell exerceix les seves funcions professionals a la ciutat i jo soc un solitari home de camp que només m'aventuro pels carrers ciutadans per pura necessitat perquè em trobo incòmode i mig despistat amb el trànsit, el soroll, el gas i el fum...

I ara, quan començava d'espantar-me per una possible i involuntària topada amb l'Església —"con la Iglesia hemos topado, amigo Sancho..."— em trobo agradablement sorprès amb la dedicació personal d'una lliçó magistral, digna de qualsevol aula magna d'universitat, sobre el simbolisme bíblic, al fil, naturalment, de la teo-filosofia. Gràcies de tot cor, doctor Junyent, i lamento molt que la manca d'un ensenyament sistemàtic, adequat i oportú no em permeti seguir-vos en tot moment pels viarans teofilosòfics de la vostra lliçó. Però és que a mí, com a tothom aleshores, a primers de segle, m'ensenyaren a llegir, interpretar i creure al peu de la lletra tots els passatges bíblics, com la Doctrina, com el Credo, com el Pare Nostre, i m'ho aprenia i m'ho creïa tot "a peus junts" com se sol dir. Fou després, ja més grandet, que vaig començar de pensar, analitzar i dubtar. Pensava, per exemple, què dèiem al Pare Nostre: "...i

perdoneu els nostres deutes com nosaltres perdonem els nostres deutors..." i rarament perdonavem ningú; que al Credo dèiem que creïem en la mort i enterrament de Jesucrist i que abans de ressuscitar "havia baixat a l'infern" i pensava el perquè havia de baixar el bon Jesús a l'Infern, que això era un disbarat, una bestiesa; i pensava en la incongruència de la pròpia mort de Jesucrist, en la terrible i absurda prova a què s'havia vist sotmès Abraham, en el sofriment del pobre Job per una juguesca de Jehovà amb el Dimoni, en "l'escombrament de tot ser viu de la faç de la Terra" pel diluvi... quina culpa tenien les bèsties de la degeneració dels homes?, en l'acció homicida de Cain sobre Abel per la gelosia que despertà en ell el mateix Jehovà a l'acceptar el present d'Abel i rebutjar el de Cain, per què?... I tantes d'altres incongruències com es troben arreu de les oracions, doctrina i textos considerats sagrats, és a dir, indiscutibles del catolicisme.

És clar que el rumiar, analitzar, cercar la raó i la lògica de les coses, la justificació de totes i tantes contradiccions com es troben en les qüestions religioses com a tots els indrets de la vida i la naturalesa porta, irremissiblement, cap a l'escepticisme, i aquest no és gaire plaent... És ben conegut l'antic consell del professor a l'alumne:

"...si quieres ser feliz, como me dices,
no analices, muchacho, no analices..."

I sembla que, efectivament, hi ha gent, i molta, que viu feliç i tranquil la acceptant les coses tal com es presenten sense preocupar-se del perquè ni el com. Però cadascú és cadascú i té la seva dèria, el seu tarannà, el seu encarrilament psíquic del qual difícilment pot sortir. I com que l'espai és limitat tornarem un altre dia, si us plau.